

1. rejsemail

23. sept. 2007

lots of greetings from wonderful chaotic Addis Ababa in Ethiopia. I hope you are all well. If you feel like it, you can either send me an email or text me (it is not sure that I can text you back - that only works sometimes). My first week is now over....and what an ending. I have been quite sick since Thursday and is still not feeling completely on top...so my first of only two weekends in Addis was spoilt. Argh....

We (Annette and I) are staying at Asters house. Aster is our contact person here and is also the founder of three orphanages - two in Addis and one in Debre Han (south of Addis....and we will be going there on Wednesday). We are mainly working at the one called Kids Care. This orphanage has about 80 children from newborn to one 13 year old boy, however most of them are still in their diaper ages (0-3). The kids are absolutely wonderful, smiling and so easy to please. The staff is great too....and they insist on speaking to us in Amharic so by the end of the three weeks we can probably communicate about simple things in life such as milk, bottle, diaper etc. :)

The orphanage is of poor standard....at least according to western standards...though here they are a palace to the kids and if they weren't here the kids would either end up dead in the street or live as street children with no future what so ever. We keep reminding ourselves of this fact whenever we think about how things should be - at least to our standards.

We have also been thoroughly introduced to the Ethiopian kitchen and eating habits. We have had injera (a kind of brown-grey pancake that if you let it soak too long in the sauce will turn very sour) with different kinds of sauces though all of them cooked with the Ethiopian spice Bebere (fantastic spice....very spicy....I have already bought myself a big bag of it so watch out when I'm back in Denmark). Aster is planning to take us to a traditional restaurant before we go...this means traditional food (injera and bebere) and traditional dancing. Here you eat with your hands or should I say just your right hand. You shouldn't eat with your left hand nor use it to pass things on.

At first we thought Addis was to put it mildly CHAOTIC. On the streets you have thousands of cars with people wandering in between and not to forget the odd herd of sheep's. Roundabouts are one big square where everybody is trying to cross at once....we are hoping to get some great photos of this as it is heart stopping to be passengers in the cars. The crazy thing about it is that even though it seems chaotic, disorganised and crazy there is still room for everyone and not many angry faces. A

little honk will get you a long way. There are not many sidewalks which means that people have to walk on the streets as well, so we are keeping our eyes very open whenever we venture out on our own. Internetcafes are popping up everywhere, same as fruit stalls, tiny little grocery shack etc. Tonight we are using Asters husbands laptop so forgive me if there is any mis-spellings or wrong commas....But using his laptop also means that we have a faster connection than usual....so we wont be sending as many emails as we would have liked to because it simply takes forever to get anywhere (very slow connections here and only one operator....the government!!).

I would love to have told you much more about all the children, the happy and the sad stories, but for most of you it will be too hard to hear especially the sad stories so I will leave it up to you to ask me, if you would like to hear about them.

2. rejsemail

25. sept. 2007

saa kommer der lige endnu en hilsen fra Etiopien. Annette og jeg sidder nu paa en internet-cafe ikke saa langt fra, hvor vi bor. Jeg er stadig ikke helt paa toppen, saa sygeplejerskerne ude paa boernehjemmet har givet mig antibiotika med hjem til de naeste 5 dage, saa skulle alt, hvis ogsaa vaere paa plads. Nu kommer der saa lidt mere rejse-news.

Turen herved gik fint, vi mellemlandede i Khartoum i Sudan paa vejen herved, og der sad vi saa og glanede i en times tid, mens folk blev laeset af og paa - saadan lidt ligesom en hop-af-hop-paa bus - for naar vi var blevet laeset af i Addis gik turen tilbage mod Amsterdam. En lidt spoejs rute. Vi begav os ned til virvaret (og det var inden cirkuset startede). Her stod vi saa i koe i en rum tid til visa, som kostede os 20 US\$ og som er haandskrevne - ikke noget at sige til, at det tog sin tid. Naar du har faaet visaet hos den foerste skal du hen til den naeste og betale og bagefter finde en udenfor visum-kontoret som kan saette en lille krusedulle, inden du kan begive dig hen til paskontrollen, som gik helt uden problemer. Og saa startede cirkuset: nu skulle vi jo have vores bagage, men bagagevogne var der ikke mange af, saa der blev kapret lidt fra andre, som havde taget nogle ekstra. Naar man saa endelig har bagagen skal man i koe igen - denne gang for at scanne bagagen, inden du kan trille ud med bagagen. Mens du staar i koen bliver du saa tjekket af en anden mand, som skal se dine bagageslips og taeller din bagage efter og om du nu ogsaa har taget den rigtige. Lidt af en proces at komme ud af lufthavnen!!

Vi bor som sagt hos Aster og hendes familie i et af de paenere kvarterer i Addis, men afholder ikke

hundeflokken fra at holde os vaagen hele natten med deres slaaskampe, tuden og goeen. Yderligere har vi en kirke i naerheden, som starter praedikener meget tidligt om morgenen - og selvoelgelig med hoejtalere, for ingen skal jo gaa glip af noget!! :) Det er for oevrigt en etiopisk ortodoks kirke, som vi lige var henne og se sidste soendag. Kaempe stor og messen foregik udenfor i hold. Ifoelge Asters yngste pige skulle netop denne kirke vaere den stoerste i AFrika.

Som jeg ogsaa skrev, har vi stiftet bekendtskab med etiopisk mad og drikke. Og I som kender mig godt ved godt, at kaffe ikke er noget jeg drikker, men hernede har jeg allerede drukket to kopper. Jeg har gjort det af hoeflighed og ikke af lyst. Kaffen er meget staerk og min har vaeret blandet godt op med maelk og sukker. Kaffe stammer i oevrigt fra Etiopien, saa jeg bliver vist noedt til at have noget med hjem til at glaede jer andre med.

Som sagt er trafikken hernede noget i en klasse for sig selv, og jeg er glad for, at vi bliver koert frem og tilbage, for ellers var vi vist ikke sluppet helskindet hjem igen. Det meste af koerslen foregaar i 1. og 2. gear, og selvom der paa vejen er aftegnet to-tre vejbaner, saa kan man jo ligesaa godt laegge sig midt paa striberne, saa er der ogsaa plads til at sno sig ind og ud mellem andre biler, dyr og mennesker. Utroligt at vi ikke har set nogen uheld!!

Selam, Asters aeldste datter, skal giftes naeste aar i maj el. juni og i den anledning skulle nogle aeldre fra brudgommens familie komme forbi og anmode om hendes haand. Det hele var overstaet paa 15 min. Under en saadan anmodning er det saa foraeldrenes pligt (altsaa Aster og hendes mand) at udspoerge sig om brudgommen (som de for oevrigt heller aldrig har moedt) og derefter udbede sig om betaenkningstid (men som Aster siger, er det faktisk kun spil for galleriet, da Selam selvoelgelig kan gifte sig med, hvem hun vil have) og der er nu afsat en ny tid til at moedes og give et svar. En for os underlig proces. Asters mand forklarede, at det er en gammel tradition, som stammer tilbage fra dengang foraeldrene arrangerede aegteskaberne. Da Asters to andre doetre begge er blevet gift i USA, saa er det foerste gang de proever det - og kun fordi Selam og hendes forlovede har oensket at aere denne tradition.

3. rejsemail

28. sept. 2007

saa er det tid til den 3. hilsen fra Etiopien og der har vaeret lidt siden sidst. Idag er det fx en national helligdag, men det var der ikke lige nogen, der havde fortalt Annette og jeg, saa vi har vaeret oppe tidligt, som var det en hvilken som helst dag, hvor vi skulle ud til Kids Care. I stedet har vi faaet en ekstra fridag, hvilket ogsaa er helt fint ovenpaa gaarsdagens udfoldelser - mere om det senere.

Siden sidst er der ikke saa meget nyt paa Kids Care. Boernene bliver stadig flyttet rundt og vi har lidt svaert ved at finde ud af det, for nogen bliver bare flyttet til en anden stue, andre hen paa det andet boernehjem. Men ellers gaar dagene derude med at lege med de lidt stoerre boern og skifte bleer hos de smaa. Samtidig bliver det mere og mere tydeligt for dag til dag, at vi bliver betragtet som en del af personalet, og af enkelte bliver vi endda moedt med kindkys. Jeg faar ogsaa laert lidt nye ord, men flydende Amharic kommer jeg nok ikke til at tale foreloebigt. Det var loenningsdag forleden dag, og den ene barneplejerske fik hele 150 Birr (stor loen) for en hel maaned....og saa klager vi over SU'en. Hendes maanedslonen svarer ca til 120 Dkr.

Ellers har vores oplevelser vaeret af mere kulturel karakter. Vi blev sat af ude i et lille shoppe-omraade med diverse souvenirbutikker, og her gik vi saa shop-amok. Vi koebte begge haand-vaevete sjaler til den store pris af ca 20 Birr pr stk. Roerende billigt, men dyrt hernede, hvilket jo siger sig selv, naar loennen ligger paa 150 Birr for en maaned. Imorgen skal vi ud og shoppe igen...denne gang efter smykker, som ogsaa skulle vaere billige hernede. Vi prutter om prisen og faar da ogsaa lidt afslag, men helt hardcore er vi ikke.

Igaar stod den saa paa en helt fantastisk oplevelse. Vi skulle nemlig med Aster en tur til Debre Berhan (en mindre by, der ligger ca. 130 km fra Addis i en nordoestlig retning) her Aster ogsaa har et boernehjem - forholdsvis ny-opstartet da hun kun har haft det siden 2005. Der er 8 boern derude. Aster har planer om at udvide boernehjemmet og bygge en skole derude. Men foerst lidt info om dagen igaar.

Igaar var det Meskel (paa Amharic betyder det kors), dagen for fundet af det aegte kors, og det er en stor festdag her i det ortodokse Etiopien. Legenden fortaeller, at en del af Jesus kors (fra korsfaestelsen) blev fundet i Jerusalem og bragt tilbage til opbevaring i Etiopien. Korset er nu gemt godt et sted her i Etiopien, men en anden legende siger, at det befinder sig i en lille kirke, som

ligger paa toppen af "korsets bjerg" (et bjerg formet som et kors)...hvor det saa end er henne!!

Dagen kom til at staa i baade kristendommens og legendernes tegn, og Aster havde mange historier at fortælle. En anden legende fortæller, at ogsaa Moses baeget befinder sig i Etiopien, naermere betegnet Aksum.

Men tilbage til Debre Berhan, hvortil der ogsaa hoerer en legende. Navnet betyder paa Amharic "der hvor lyset er". Legenden siger; for mange hundrede aar siden havde den davaerende konge begaaet en synd, men ville ikke vedkende sig den, og som straf forsvandt al lys og alt blev moerkt i Etiopien. Da kongen senere vedgik sig sin synd - kom lyset tilbage og det allerfoerste sted lyset ramte var "trinity-kirken" i Debre Berhan (deraf navnet...)

Turen til Debre Berhan var en oplevelse i sig selv og det var vidunderligt at komme ud af Addis by og ud paa landet. Landskabet var smukt og bjergrigt, groent og frodigt (dejligt at faa visket 80'er minderne vaek, men det hjaelper selvoelgelig ogsaa, at det har vaeret regntid). Og midt i mellem alt det groenne var der smaa landsbyer, hvor "husene" var smaa straataekte lerhytter. Det var som at koere i en filmkulisse og paa en underlig maade baade idyllisk og ubeskriveligt. Der var smaa marker her og der, hvor den enkelte landmand var igang med at ploeye marken...vha 2 koer og en hjemmelavet plov (fuldstaendig som i Danmark for mange aar siden). Her var hyrder med faar, geder og koer. Nogle paa vej til Addis for faa dyrene slagtet. Vejen til D. Berhan var desvaerre ikke noget at skrive hjem om, mildest talt daarlig stand med store huller (nogle 1 x 1 m), saa det var en vaerre slingretur, hvor vi floej rundt i bilen. At moede modkoerende trafik her var som at faa et hjertestop, baade Annette og jeg troede et par gange, at nu var vores tid kommet (eller andres for den sags skyld), for midt i at man er ved at undvige et stort hul, kommer der en kaempe modkoerende lastbil, vi slaar et stort sving og er ved at tage nogle af fodgaengerne i vejkanten med. Skraekkeligt og kan slet ikke beskrives med ord – men vi kom helskindet frem og tilbage. Som i Addis er trafikken i Debre Berhan heller ikke noget moensterksempel - her foregaar det dog i et mere daempet tempo - men det haenger sikkert ogsaa sammen med, at taxierne her er erstattet af hestekaerer (det saetter jo sine begraensninger!). Men bedst som vi havde troet, at vi i Addis havde set alt paa gaden, ja, saa var der endnu en overraskelse i aermet...en kaempe skildpadde. Jeg tror snart ikke, at noget kan overraske mig mere mht. etiopisk trafik.

Det var et soedt lille boernehjem i Debre Berhan, og vi fik samtidig hilst paa en masse af medarbejderne og soerme ogsaa nogle af de lokale "authorities", hvor vi baade fik kindkys og kram....taenk hvis toerre ministeriefolk gjorde det derhjemme (hi hi). Aster inviterede os hen paa en af de fine restauranter i D. Berhan (som er ejet af en kendt etiopisk maratonloeber....spoerg mig

ikke om navnet!!). Her fik vi et fantastisk maaltid i form af en meget krydret pastaret til den store sum af 15 Birr. Munden braendte, men nej hvor smagte det godt.

Festen Meskel fejres over det hele med store baal (som naar vi sender heksen til Bloksbjerg) og masser af gule blomster (en saerlig blomst, som faktisk er ukrudt, men som kun er her en maaned om aaret). Overalt ser man mennesker med blomster i panden, i haaret, stroeet rundt paa gulvene. Meget festligt. Med Meskel fejrer man at regntiden er ovre, og at det nye aar begynder. For ja, hvis jeg ikke har skrevet det foer, saa koerer Etiopien efter deres helt egen kalender og har i aar fejret aartusindeskiftet. Saa venner, jeg har saamaend snart foedselsdag igen og bliver igen 24. Herligt ikke, tror man skal tage herved, hvis alderen trykker engang imellem. For god ordens skyld, kan jeg fortælle, at det idag er fredag den 17. januar 2000 (etiopisk kalender), saa jeg bliver 24 igen om 5 dage (saa jeg forventer selvfoelig masser af foedselsdagshilsner og gaver).

Da vi kom hjem igaar aftes, havde Asters yngste datter forberedt hendes helt egen Meskel for os. Hun havde lavet et lille baal i indkoerslen/gaardspladsen og havde gjort klar til en lille kaffe-ceremoni (som vi maatte sige nej tak til) og popcorn. Popcorn hoerer aabenbart saerligt til denne Meskel. Meget sjovt. Vi fik det ogsaa her til morgen i fb. med morgenkaffen (da resten af huset ogsaa var blevet vaekket senere).

Idag havde vi saa haabet, at mange af butikkerne var aabne, men de er selvfoelig lukkede, saa dagen i dag kommer til at staa paa ren afslapning. Soendag skal vi paa sightseeing igen - ud i naturen. Vi glaeder os. Imorgen aften har Aster planlagt, at vi skal paa restaurant og se etiopisk dans. Det skal ogsaa nok blive spaendende.

4. rejsemail

2. okt. 2007

siden sidst har det vaeret weekend, og den har budt paa lidt af hvert.

Vi har faaet koebt smykker (etiopisk soelv). Etiopisk soelv er billigere end det italienske soelv, og det hele vejes og derefter udregnes prisen. Prisen for etiopisk soelv ligger omkring de 10-12 birr pr. gram, mens det italienske koster omkring de 18 birr pr. gram. Ogsaa idag har vi vaeret ude og shoppe smykker - men denne gang har det vaeret guld det vi har gaaet efter. Prisen for etiopisk guld ligger omkring de 100 birr pr. gram. Efter smykke-indkoebet loerdag blev vi sat af for enden af Djibouti St. (en lang lang vej, som foerer ned til vejen, hvorfra vi kan gaa til Guesthouse). Djibouti St er et virvar af smaa blik-skure-butikker med alverdens ting og sager til paa den modsatte side at huse horder af gedeflokke, aeselflokke osv. Det skal simpelthen opleves. Og mens man gaar bliver man konstant kigget paa, kigget efter, hilst paa (gerne med haandtryk) eller med tilraab som "vanilla" eller "faranji" (som betyder fremmed).

Loerdag aften inviterede Aster os ud paa en toesetur med hendes datter Selam og en veninde. Vi blev koert hen til "Vila Verde Hotel & Restaurant", som boed paa en traditionel etiopisk aften med musik, dans og mad. Som drikkevarer valgte Annette og jeg at proeve kraefter med den etiopiske vin TEJ, som er baseret paa honning, og faktisk ikke helt ved siden af. Servitricen kom herefter ind med en vandkande (og en slags underkop med et stykke saebe), saa vi kunne vaske fingre, for maden skal jo indtages med hoejre haand. Maden blev serveret paa et stort fad (som passede perfekt til det lille runde bord vi sad ved) overdaekket af et laag lavet af koskind. Laaget blev loeftet og vupti var der en injera paa stoerrelse med fadet og ovenpaa diverse saucer med og uden koed. Ekstra injera blev serveret ved siden af. Jeg kan vist roligt sige, at jeg langt fra er fan af den sure injera, og det gjorde det ikke nemmere at spise, naar man blev fodret (bogstaveligt talt!!) af vaertinden, Aster, efter etiopisk skik og tradition. Mundfuldene maatte hurtigt skylles ned med TEJ - og da jeg havde naaet min "fodringsgraense" var det Annettes tur til at blive overfodret. Da alle, heldigvis, havde faaet, hvad de kunne begyndte underholdningen rigtigt. Nu kom danserne tiere og tiere paa gulvet og udfoerte den ene regionale dans efter den anden. De var i besiddelse af en helt fantastisk balance og kontrol over deres kroppe. Den mest uhyggelige dans var da den ene kvindelige danser udfoerte en slags head-banging bare ogsaa med rul - og det hele koerte/floej rundt, saa det saa ud til, at hovedet slet ikke var koblet til resten af kroppen. Fuldstaendigt uvirkeligt at se paa. Naar danserne holdt pause overtog sangerne. Nogle af sangene bevaegede de sig rundt blandt publikum for at faa dem til at rejse sig op og danse sammen med sangeren. Ogsaa Annette og

jeg blev "budt op til dans", men de foerste par gange blev vi siddende, mens vi rockede lidt paa skuldrene, men sidst paa aftenen (og maaske under indflydelse af TEJ'en) kom jeg da op at danse sammen med Selam og til stor ros fra Aster, som mente, at blev jeg en maaned mere, saa kunne jeg godt laere lidt etiopisk dans (sikkert sagt som et lille plaster paa saaret), men jeg var da den eneste "hvide", der var oppe og ryste lidt med det hele.

Soendag havde vi saa haabet at komme ud og se lidt i omraadet omkring Addis. Der skulle ligge et flot vaadomraade ca. 20 km fra centrum (hvor man skulle kunne se flamingoer osv), men vejene derud var ikke farbare, og vi skulle saa til at leje en lille hestetrukken vogn. Det havde vi ikke rigtig tid til, saa vi valgte at koere videre mod syd mod byen Debre Zeyit. Og saa punkterede vi soerne halvvejs, og jeg skal da lige love for, at vi fik vakt opsigt. Tre toeser paa en landevej, hvoraf de to er hvide. Der gik ikke lang tid, saa havde vi pludselig fem mand til at skifte det ene hjul, mens vi samtidig blev spurgt af lokale saelgere, om vi ikke havde lyst til at koebe noget frisk honning (med dele af bikuben). Men en god ting kom der ogsaa ud af det - det viste sig nemlig, at Debre Zeyit fejrede en eller anden vand-dag (det var den lokale "tro"), saa det var ikke til at komme frem eller tilbage. Da det meste af dagen allerede var gaaet nu, vendte vi naesen mod Addis igen og indtog en sen frokost paa en restaurant med udsigt over stort set hele Addis. Helt fantastisk udsigt og maden var ogsaa udemaerket.

Igaar havde vi saa en rigtig lang dag ude paa boernehjemmet med masser af diarre og opkastninger....puha. Heldigvis var de ikke lige saa sloeje idag.

Vi kan ikke helt forstaa, at vi rejser herfra paa loerdag. Tiden er virkelig gaaet staerkt og nu staar den snart paa en lille uges safari i Kenya. Det bliver en herlig afslutning.

5. rejsemail

5. okt. 2007

her kommer saa den 5. og sidste mail fra Etiopien. Foerst vil jeg lige pointere, at jeg er dybt skuffet (*smil*) over, at ingen har husket min 24-aars foedselsdag i onsdags. Altsaa helt aerligt!! Hvor mange naar lige at blive 24 to gange??

Men under alle omstaendigheder, saa havde jeg en fantastisk dag i onsdags. Vi startede med at koere ud og se Asters "Day care center", som ligger i forstaden Akaki. Centret er for 4-7 aarige boern fra fattige familier. Der er plads til 102 boern, og de er delt op i tre klasser Kindergarten (KG) 0 (de yngste) til KG 2 (de aeldste). Alt i alt kan boernene gaa her i 3 aar, hvor de faar undervisning, saa de er godt rustet til at starte i den kommunale primary school. Boernene er der fra 8.30 - 15.00 og i loebet af dagen faar de en snack + frokost - for mange af dem det eneste maaltid hele dagen. Skolen/day care centret kan loebe for saa lidt som 60.000 Dkr om aaret, saa her faar vaerdien af 60.000 Dkr pludselig en helt anden betydning. Det var rigtig spaendende at se. Vi saa ogsaa grunden, som Aster har anmodet om fra Addis Ababa's region - en grund paa 6500 kvm som hun droemmer om at bygge netop en primary school til disse fattige boern. Desvaerre bliver det hele forhalet i bureaukratiet, saa Asters mod og haab er ved at svinde.

Tilbage paa Kids Care (boernehjemmet) havde vi aftalt et moede med Aster, hvor vi ville give hende vores vurdering/evaluering af stedet. Vi pegede paa hygiejnen, som det vaesentligste problem, saa det fik vi droeftet - og vores ord blev taget med alvorligt. Aster bad os blive lidt laengere, da de havde arrangeret noget for os i anledning af, at vi snart var faerdige her. Vi blev bedt om at gaa ind i skolevaerelset, hvor alle de store boern var samlet. Her begyndte de at synge for os og et par stykker af sangene var paa engelsk, hvor de bad os om at blive og lege. Det var virkelig roerende, og baade Annette og jeg kaempede for at holde taarerne tilbage. Herefter kom Aster ind med favnen fuld af smaa kager og lige i haelene fulgte chauffoeren med en kaempe lagkage med skriften "Thank u. Good by". Endnu engang skulle vi igennem en kaffeceremoni, saa nu har jeg simpelthen drukket min 4. kop kaffe. Og bedst som vi troede det hele var overstaaet, kom der endnu en overraskelse. De havde vaeret ude og koebe gaver til os. Vi fik begge en traditionel dragt/kjole, som vi jo fluks var hjemme og proeve.

Og saa er krebsen tilbage....Igaar havde vi taget dagen fri til at sige "farvel" til Addis. Vejret var super, saa vi begav os ud paa en laengere gaa tur (10 km), og da vi returnerede hjem var jeg blevet godt og grundigt stegt, saa lige nu ligner jeg mest af alt en kogt krebs. Dagen igaar boed paa et

moede med folkefaerdet "byggningsarbejdere", som aabenbart er det samme uanset land og hudfarve. Vi fik simpelthen saa mange tilraab og kommentarer med paa vejen. Vi havde ogsaa haabet at kunne koebe nogle toppe og tage med hjem. Men heller ikke dette er lige til i Addis. De fleste troejer/toppe saelges simpelthen i "uni size" eller "free size" (ikke one-size som derhjemme), hvilket betyder, at toppen i en str. XS ogsaa skal kunne passe en XL. Det tror jeg ikke!! Saa kan det vaere nok saa "free-size". Ellers brugte vi mest dagen paa at tage billeder osv.

Idag var saa vores sidste dag paa Kids Care, og det var haardt at sige farvel til dem alle sammen. Det har vaeret en helt fantastisk oplevelse. Flere af barneplejerskerne var hende og give os store knus og kram og boernene hang ogsaa om os hele dagen. Men ikke desto mindre fik vi endnu en oplevelse med hjem i bagagen, da den lokale praest slog vejen forbi for at velsigne personalet og boernene. Dette foregaar paa foelgende maade. Praesten trasker rundt med en orange maalekande med helligt vand, som saa kastes (bogstaveligt talt) i hovedet paa de voksne tre gange, mens boernene noejes med at faa en lille haandfuld haeldt over hovedet.

Eftermiddagen har vi saa brugt paa at shoppe de sidste ting - flere toerklaeder og kaffe. Imorgen gaar turen saa til Kenya, hvor vi den naeste uges tid skal paa safari. Det skal nok blive herligt. Glaeder mig til at se og hoere fra jer.

6. rejsemail

28. okt. 2007

Så er det blevet tid til den sidste rejsemail. Som de fleste ved, så vendte Annette og jeg hjem til DK søndag for to uger siden (præcis) – og der har været nok at se til efter hjemkomsten.

Jeg vil lige starte med at takke for alle emailsene/sms'erne med hilsner (eller hilsner på Facebook) – det har altid været dejligt med en mail hjemmefra (eller hvor I nu end befinder jer). Jeg har fået lagt de første billeder ind på facebook (www.facebook.com og så led efter Lisbeth Skov Ebbesen), men regner med at få lagt flere ind efterhånden.

Sidst I hørte fra mig, var det vores sidste dag i Etiopien. Opholdet der har virkelig sat nogle ting i relief og samtidig håber jeg, at jeg en dag kan vende tilbage og opleve noget mere. Det har været helt fantastisk.

Lørdag begav vi os så mod nye destinationer og oplevelser i form af Kenya og dette lands storslåede natur. Dagen startede meget tidligt, og både Selam og Aster var oppe for at sige farvel til os. Og det startede da også som en varm afsked, da Aster pludselig siger ”og har I så afregnet med Selam”. Vi ligner to store spørgsmålstegn, og det viser sig så, at Selam åbenbart skulle have betaling for at køre os frem og tilbage med hende på arbejde (hun arbejdede jo også på Kids Care) – vi er mildest talt overraskede. Vi kan forstå, at vi skal betale for de små ture vi har kørt (til souvenirbutikkerne osv), men resten havde vi da ikke tænkt på. Under kørslen til lufthavnen spørger vi så Selam, hvad hun egentlig tager for at køre rundt (hun plejer nemlig også at køre rundt med adoptivforældrene)...såmænd 150\$ for 10 dage...det vil altså sige, at hun ville have 300\$ af os for de 20 dage, vi var der. Jeg kan vist roligt sige, at både Annette og jeg følte os ført lidt bag lyset. Det havde allerede kostet os en del, at bo hos Aster – og nu skulle vi oven i købet også betale for dette uden at have fået nogen info om prisen – i så fald havde vi jo nok valgt andre løsninger. Vi havde selvfølgelig ikke ret mange penge på os (da vi jo troede, vi havde afregnet), så vi endte med at give Selam 200\$ (hvilket vi synes er mere end rigeligt). Vi følte os rigtig bondefanget. Så det var en rigtig kedelig måde at rejse fra Etiopien på, når nu resten havde været så fantastisk. Heldigvis overskygger denne oplevelse ikke alle de andre.

Heldigvis gik det som smurt igennem check-in, paskontrol osv. Og vi havde knap et par timer til rådighed i lufthavnen til at snuse rundt i og bruge de sidste Birr. Men...der er ikke meget at byde på i Bole Airport – alle butikkerne er souvenir-butikker (og en enkelt restaurant/cafe). Den eneste

souvenirbutik med et godt udvalg accepterede simpelthen ikke Birr – kun US\$. Hvad er nu det for noget f.. i en hornlygte?? Så jeg brændte inde med 500 Birr (som jeg så heldigvis fik solgt til nogle australske backpackere i Nairobi...de skulle nemlig til Etiopien men havde ikke kunnet veksle nogen steder..så på denne måde blev alle glade!!).

Nå, men vi kom endelig med flyet, som var godt pakket. Der er ikke så meget plads i Ethiopian Airlines, men turen var jo kun på et par timer. Turen bød blandt andet på et utroligt smukt syn ud over det etiopiske landskab – det ligner mest af alt et quiltet tæppe i grønne og brune nuancer. Markerne lå her og der og med alle mulige former og størrelser – ikke som firkanterne vi kender fra Danmark. Efter et par lufthuller landede vi i Nairobis lufthavn, og det var som at træde ind i en helt anden verden med et hav af butikker, og hvor udvalget var større end bare souvenirs. Det gik fint med at komme igennem visa- og paskontrollen osv. Vi havde lidt problemer med at finde vores chauffør fra Wildebeest Camp (sikkert fordi han troede vi hed Jo Bramin, det stod der i hvert fald på hans skilt), så det hjalp da en sød dame hjalp os (hun ringede til Wildebeest Camp, som kunne fortælle, at chaufføren var skam derude). Så stor tak for hjælpen til hende. Det var en længere køretur til Wildebeest Camp, men hold da helt op, hvor var der hyggeligt og lækkert der. Vi har fået et deluxe safaritelt ude i den skønne have. Simpelthen for lækkert og til den billige pris af 185 kr. pr. person/pr. nat. Vi har et stort telt med veranda og eget bad og toilet. Fantastisk. Også værtsparret, Alan og Lynita (Lynita har vi dog ikke mødt, da hun er hjemme i Australien på besøg) er dejlige. Alan har virkelig kræset for os. Og oveni hatten så ligger ”Wildebeest Camp” (W.C) tæt på et kæmpe supermarked, Uchumi, som var vores første udflugtsmål i Kenya....og sikke et eldorado. Nu havde for første gang i 3 uger et kæmpe udvalg af alt, hvad hjertet kunne begære. Jeg er sikker på, at vi lignede to, der aldrig havde været i et supermarked før (for vi gik rundt med åben mund og polypper og sagde bare ”ej, se lige der” og ”neej, hvor er der bare meget at vælge imellem”).

Første aftensmad på W.C var også lidt af en oplevelse, for pludselig sad vi til bords med 15 andre hvide mennesker – det virkede helt forkert, for de sidste 3 uger havde vi jo kun flygtigt set og talt med et andet hvidt menneske (udover hinanden selvfølgelig). Men det gik hen og blev en meget interessant aften, idet én af de øvrige gæster (som var i et dansk rejseselskab med 12 familiemedlemmer) var ingen andre end Vivi Starck, som er chefsygeplejerske i Dansk Røde Kors’s internationale afdeling. Hende fik vi en lang snak med – og stor ros af, fordi vi havde valgt at tage vores valgfrie modul i Etiopien. Det gik hen og blev en lang aften, men skønt at møde en sygeplejerske, som på den måde brændte for hendes fag og særligt for denne region. Utroligt spændende. Så lørdagen, der startede så skidt, endte med endnu én på opleveren.

Søndag havde vi så booket os på en halvdagstur, og heldigvis var det Alan, der var vores guide. Det var kun Annette og jeg, så det var jo endnu bedre. Vi kørte fra W.C ved 10-tiden og første stop var elefantbørnehjemmet, som ligger i Nairobi National Park. Mellem kl. 11 – 12 overværede vi fodringen af 2 hold af 5 unger. De første 5 var de yngste; fra 1 måned til 19 måneder. De var rigtig søde og kom også tæt nok på til, at vi kunne røre ved dem. De fleste af ungerne er fundet efterladt i vandhuller osv. En af dem havde været fanget i et mudderhul og havde i lang tid forsøgt at komme op – i mellemtiden var hyænerne begyndt at dukke op og bide den lille i benene. Heldigvis blev den reddet, men det var nogle gevaldige sår den havde på benene. Alle ti unger havde i øvrigt tæpper på, og det skyldes, at normalt bliver de små jo beskyttet af flokken (står inde under maverne), men her mangler den beskyttelse og de er derfor i større risiko for at få lungebetændelse. Får de først lungebetændelse kommer symptomerne ofte så sent, at det ikke kan lade sig gøre at redde dem.

Der var betydeligt mere gang i andet hold som var mellem 19 og 26 måneder gamle. De gik fuldstændig amok, legede vildt, spillede fodbold, stod på næsen i mudderpølen og væltede folk omkuld. Det var voldsom leg, men virkelig morsomt at se på. Samtidig var et af de større næsehorn (som i sin tid også var kommet til parken som baby – og som nu kunne komme og gå som den ville) dukket op – og den ville også være med til at lege. Den er dog lige stor nok til de små elefanter, så dyrepasserne fik travlt med at holde den væk fra både dem og os publikum.

Fra elefantbørnehjemmet kørte vi ud til Langatta Giraffe Centre, som huser Rotchilds giraffer, som er en truet race. I Kenya kan de nu kun opleves i det fri i Lake Nakuru National Park. Alan havde planlagt noget helt specielt for os. Vi gik ind i en anden indhegning (en der, hvor alle turisterne kan stå og fodre girafferne). Her i dette vildnis huserede for tiden girafferne Jock og Kelly. Jock bor der altid, men Kelly er kun på besøg i parringsøjemed. De er for øvrigt far og datter – men giraffer kan parre sig i flere generationer uden risiko for indavl. Det tog lidt tid at finde Jock, men så kunne vi også pludselig stå ansigt til ansigt med denne flotte 6 meter høje giraf. Helt utroligt. Kigger man bare lige ud, ja, så kigger man såmænd bare ind i lår-basserne. Hovedet skal helt tilbage for at se giraffens hoved.

Bagefter tog Alan os på en lang og hård vandretur rundt i terrænet, som bl.a. bød på en fantastisk udsigt til Ngong Hills. Vi var helt møre efter gåturen, men det havde været en helt speciel oplevelse. Vi sluttede af med at hilse på alle de øvrige giraffer sammen med alle andre turister. Og det kan vist roligt siges, at den oplevelse slet ikke kan måle sig med at stå lige ved siden af ude i det fri.

Fra girafcentret kørte vi til foden af Ngong Hills og Karen Blixens hjem, som ligger i skønne omgivelser. Boligen blevet lavet om til museum i forbindelse med filmen ”Out of Africa”. En ældre herre, som vist for længst har rundet pensionsalderen, gav os en rundvisning. Men det var nu meget interessant og faktisk en smule pinligt, da han finder ud af, at vi er danskere og stort set ikke ved noget om Karen Blixen. Nu må jeg vist hellere komme en tur til Rungsted og se museet der.

Eftermiddagen blev brugt på en tur til supermarkedet, Uchumi, for at handle ind til safarituren. På vejen tilbage til hostellet, ser jeg pludselig, at Annette bliver slået på brystet og at hun vender sig om og skælder godt og grundigt ud på dansk. Da jeg spørger, hvad der er sket, vender hun sig om og fortæller chokeret, at hun har fået stjålet hendes halskæde – revet af. Helt vildt og det var virkelig et stort chok – særligt fordi det skete ved højlys dag. Sikken en oplevelse.

Så var dagen for vores 4 dages safarientyr endelig oprunden. Vi kørte fra Wildebeest Camp ved 8-tiden og der var kun Annette og jeg. Vi hentede kort efter den 3. og sidste passager, en fransk gut ved navn Alone (jeg var sikker på, at han med hans franske accent sagde Claude, så det kaldte jeg ham på hele turen) – lidt af en enspænder, men helt fin.

Første stop på turen var ved et udkigspunkt ud over ”The Great Rift Valley” – fantastisk udsigt. Dalen strækker sig fra Syrien og ca. 6000 km til det sydlige Mozambique. Dalens bredde strækker sig fra 30 til 100 km. Dalen er skabt (og skabes stadig) af varme strømme, som langsomt ”river” jorden fra hinanden. De sidste par tusinde år har skabt ”the rift”, som vi kan se i dag. Dalens ”bund” er i dag hjemsted for de kendte safariområder Serengeti og Masai Mara.

Herfra fortsatte vi til den mindre by Narok, hvor vi stoppede til frokost, inden vi kørte de sidste mange kilometer til Masai Mara vildtreservatet. Og det kan vist roligt siges, at turen derud er noget af en bumletur – vejene er mildest talt ikke særligt gode. Inden vi kørte til vores lejr kørte vi et par timer ind i reservatet og fik allerede den første aften et godt indtryk af det fantastiske dyreliv, der findes her. Vi fik smag for mere.

I lejren, Acacia, fik jeg taget fusen på Annette, da jeg fik hende overbevist om, at vi de næste par dage skulle overnatte i et lille 2-mandstelt (ala festivalstelt). Annette hoppede i med begge ben, og var parat til at tage turen tilbage til Nairobi – for hun skulle simpelthen ikke kravle ind i et lille telt med vilde dyr omkring. Jeg kunne jo kun grine og så vise hende, hvor vi skulle sove. Stadig et telt, men oppe på en slags terrasse og af en god størrelse. Og ikke mindst så kunne vi høre elefanterne trutte i baggrunden.

Hele den næste dag blev tilbragt ude i reservatet, hvor vi kom helt tæt på elefanter, giraffer, gnuer (som virkelig ikke er verdens kønneste dyr...minder lidt om en krydsning mellem et æsel og en ko og så med skæg), antiloper, zebra'er og ikke mindst løver. Det kan slet ikke beskrives, hvordan det er at være derude – og at se dyrene i deres rette element. Hvor er man bare lille og naturen bare vidunderlig. At stå der i stilheden og i midten af ingenting og så pludselig befinder sig midt i en græssende flok af tusindevis af gnuer – det skal simpelthen opleves. Man kan høre lydene af elefanter og giraffer, der knækker grene af en busk – eller løven, der gaber dovent. Og ikke mindst gribbene, der gnasker grådigt i et ådsel.

Frokosten blev indtaget ved flodbredden, hvor vi kunne se krokodiller og flodheste boltre sig. Det er svært at forestille sig, at flodhesten er Afrikas farligste dyr og helt klart det dyr, der slår flest mennesker ihjel – for det ser jo så stort, dovent og ”uhandigt” ud. Ikke så langt fra frokoststedet kunne vi så også se naturens dramatik, idet der langs flodbredden lå tusindevis af døde gnuer. Da migrationen havde fundet sted i slutningen af juli var flodens vandstand så høj, at mange gnuer druknede, da de ikke kunne komme op på bredden. Det betyder i dag, at andre dyr har et massivt forrådskammer, men føj for en stank af forrådnelse og egentligt frygteligt at se – men igen også fascinerende for, hvor kan naturen bare være barsk engang i mellem.

Vores tid i vildtreservatet var ubeskriveligt, men jeg skal helt sikkert tilbage engang – udstyret med et meget bedre kamera og ikke mindst håbet om næste gang at se både leoparder og geparder.

3. dag gik turen så mod Lake Nakuru National Park (ligger ca. 3 timers kørsel nord for Nairobi, men pga. vejnettet skal man faktisk stort set hele vejen tilbage til Nairobi fra Masai Mara for at kunne dreje af og komme nordpå). Vi stoppede dog ved en Masai landsby på vejen, hvor vi fik et kort og hurtigt indblik i en masai'ers hverdag. Vi blev inviteret indenfor i en traditionel hytte bygget af kokager og mudder. Masai'er lever kun af animalske produkter og drikker ikke vand – deres væske består af en blanding af blod og mælk (behøver jeg sige mere...) – der er vist ingen risiko for, at jeg kunne finde på at bo her!! Men det var meget spændende at se og høre om. Det er et meget farvestrålende folkefærd.

Hen på aftenen ankom vi så til Nakuru, som er Kenyas fjerdestørste by, og her blev vi indkvarteret på et lille hotel – skønt at sove i en rigtig seng igen. Næste dag kørte vi så ud til parken, og kort efter fik vi igen fantastiske dyreoplevelser. Vi så bavianer, næsehorn, vandbukke, bøfler, zebraer og ikke mindst i tusindevis af lyserøde ”plastik” flamingoer (plastik, fordi jeg synes flamingoer ligner

en fugl lavet af plastik, men disse her var levende nok og meget meget larmende). Nå ja, og så fik vi selv syn for sagen mht. Rothschilds giraffer. Endnu en ubeskrivelig naturoplevelse – det skal simpelthen opleves. En tur i zoologisk have er bare ikke det samme mere efter denne oplevelse.

De sidste par dage i Nairobi blev brugt på at slappe af og fordøje de sidste par ugers mange indtryk – selvom fordøjelsen stadig foregår her 2 uger efter hjemkomst. Vores afrikanske eventyr fortsætter ☺ Igen tak for alle hilsner undervejs og tak fordi, I har gidet kæmpe jeg igennem alle mine mails og særligt denne sidste lange en. Glæder mig til at se jer og vise billeder.